

прѣдводими отъ свои-ты юнацы войводы, наченѣли да нападать на Европѣ и разсѣяли ся по Дакіѣ (Влашко и Богданско), Паноніѣ (южна Унгаріѣ) и Иллиріѣ (Ерцеговинѣ и Далмаціѣ). Около вторѣ-тѣ половинѣ отъ истый вѣкъ захвѣнѣли чясто да нападать на Вѣсточно-Римскѣ-тѣ Имперіѣ и да ѣ опустошявать. Всичко-то имѣ желаніе за да прѣвземѣ Имперскѣ-тѣ земѣ, види ся да е происходило отъ двѣ причины: едно, зашто сѣ знаѣли, че тамѣ е отечество на тѣхны сѣплеменницы Славяны, по-отнапрѣдъ заселени въ Мисіѣ (Нынѣшнѣ Българіѣ), Тракіѣ и Македоніѣ; а друго зашто сѣ имали много на око Цариградѣ, столица на Имперіѣ-тѣ.

Въ 485 г. *) единѣ дѣлѣ отъ Българы подѣ прѣдводителство на войводѣ си *Либершина* явили ся за прѣвѣ пѣтъ на Дунава сѣ намѣреніе да навлѣзѣтъ въ Имперіѣ-тѣ, нѣ Италіанскый царѣ Теодорихѣ гы посрѣщнѣ сѣ голѣмѣ силѣ и принудилѣ гы да ся дръпнѣтъ назадѣ. Въ 487 г. тѣ пакѣ дошли и прѣвѣ пѣтъ прѣминѣли Дунава. Оттогасѣ вече Българе-ти зачяестили да нападать на Византійскы-ты области и да ся връщатѣ пѣлни сѣ грабежѣ удома си: така въ 493 г. прѣминѣли, та опустошили Тракіѣ, а въ 499 г. избѣли докракѣ Византійскѣ-тѣ войскѣ.

Додѣто Българе-ти само нападаха, откры имѣ

*) Въ 487 г. (казва *Шафарикѣ*) Българе-ти прѣвѣ пѣтъ проникнѣли до р. Савѣ и прѣвзѣли гр. *Митровицѣ*, нѣ Италіанскый царѣ Теодорихѣ гы разбилѣ; въ тѣя бой погынѣлѣ самѣ *Бузасѣ*, тѣхный краль.